ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **Česká pošta, s. p.,** se sídlem Politických vězňů 909/4, Praha 1, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad,** se sídlem Sokolovská 219, Praha 9, proti rozhodnutí předsedy Rady žalovaného ze dne 27. 4. 2016, č. j. ČTÚ-44 341/2015-603, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 2. 2017, č. j. 11 A 81/2016 – 32,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2. 2. 2017, č. j. 11 A 81/2016 – 32, **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 27. 4. 2016, č. j. ČTÚ-44 341/2015-603, a rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu, odboru pro jihočeskou oblast, ze dne 25. 6. 2015, č. j. ČTÚ-26 962/2015-633/III. vyř. - KoM, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a o žalobě ve výši 8000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Na základě poštovní poukázky B, která současně sloužila jako výplatní doklad, žalobce vyplatil dne 12. 11. 2014 na poštovní pobočce Rudná peněžní částku ve výši 5670 Kč osobě, jež se prokázala občanským průkazem na jméno M. V. a převzetí částky stvrdila svým podpisem.

[2] Z podnětu paní M. V., bytem v Č. B., zahájil Český telekomunikační úřad, odbor pro jihočeskou oblast (dále jen „správní orgán prvního stupně“), s žalobcem správní řízení z důvodu podezření ze spáchání správního deliktu podle zákona č. 29/2000 Sb., o poštovních službách a o změně některých zákonů (zákon o poštovních službách), ve znění pozdějších předpisů. Dne 25. 6. 2015 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí označené ve výroku, jímž shledal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu podle § 37a odst. 2 písm. e) zákona o poštovních službách. Tohoto deliktu se měl žalobce dopustit tím, že v rozporu s § 7 odst. 1 téhož zákona vyplatil prostřednictvím poštovní poukázky B poukázanou peněžní částku adresovanou M. V., občanský průkaz č. X, bytem v Č. B., paní M. V., občanský průkaz č. X, bytem v P. Za správní delikt byla žalobci uložena pokuta ve výši 7000 Kč.

[3] Předseda Rady žalovaného následně vydal v záhlaví uvedené rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“) o rozkladu, jímž změnil formulaci I. výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak, že se žalobce správního deliktu dopustil tím, že v rozporu s § 7 odst. 1 zákona o poštovních službách „*nezacházel s poukázanou peněžní částkou jen takovým způsobem, který je součástí poskytování poštovní služby*“, když ji vyplatil paní M. V., bytem v P. Ve zbývající části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil, neboť o jeho věcné správnosti neměl pochybnosti.

[4] Proti napadenému rozhodnutí brojil žalobce žalobou, kterou Městský soud v Praze v záhlaví označeným rozsudkem (dále jen „městský soud“ a „napadený rozsudek“) zamítl, jelikož shledal, že závěry správních orgánů byly podložené a v souladu se zásadami logického uvažování. Hodnocení rozhodných skutečností nebylo v rozporu s obsahem spisového materiálu a žalovaný se k němu vyjádřil vyčerpávajícím způsobem. Žalobní námitce, podle níž nebyla naplněna skutková podstata správního deliktu, městský soud nepřisvědčil. Podstatné pro něj bylo to, že žalobce prokazatelně vyplatil poukázanou peněžní částku M. V., narozené roku X, jež byla osobou odlišnou od adresátky M. V., narozené roku X. Závěr žalovaného, že žalobce nevyplatil poukázanou peněžní částku osobě, která prokázala, že je adresátem, měl městský soud za správný. Ani dalším žalobním námitkám (porušení zásady *in dubio pro reo* a zásady subsidiarity trestní represe) městský soud nepřisvědčil.

II. Obsah kasační stížnosti

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti napadenému rozsudku kasační stížnost, kterou opírá o důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tedy namítá nesprávné posouzení právní otázky městským soudem. Žalobce konstatuje, že skutkovou podstatu správního deliktu podle 37 odst. 2 písm. e) zákona o poštovních službách by naplnil, pokud by poukázanou peněžní částku vyplatil v rozporu s příslušnými ustanoveními poštovních podmínek, k čemuž ale nedošlo.

[6] Poštovní podmínky stanoví pro výplatu uložené peněžní částky tři pravidla, přičemž žalovaný a městský soud tvrdili porušení prvního z nich. Podle něho má být peněžní částka vyplacena jen takové osobě, která způsobem dle čl. 64 odst. 1 poštovních

podmínek prokáže, že je adresátem. Ze zmiňovaného článku plyne, že osoba, které má být poukázaná peněžní částka vyplacena, je povinna předložením občanského průkazu, řidičského průkazu nebo cestovního dokladu prokázat výlučně shodu svého jména a příjmení. Shodu adresy uvedené na poštovní poukázce s místem trvalého bydliště zaznamenaným v občanském průkazu osoba, které má být částka poukázána, prokazovat nemusí. To plyne jak z čl. 64 odst. 1, tak i z čl. 52 odst. 2 poštovních podmínek. Místo dodání, PSČ ani název adresní pošty v žádném případě není údajem identifikujícím adresáta – tím je jméno a příjmení. Stěžovatel tedy při výplatě peněžní částky postupoval v souladu s poštovními podmínkami a nelze tvrdit, že s poukázanou peněžní částkou zacházel jiným způsobem, než jaký je součástí poskytování poštovní služby.

[7] Stěžovatel dodává, že absence povinnosti ověřit shodu místa uvedeného v poštovní adrese s místem trvalého pobytu je záměrem, nikoli nezamýšlenou mezerou poštovních podmínek. Důvodem, pro který není vyžadována shoda dodacího místa s místem trvalého bydliště adresáta, je to, že k příjmu zásilky může dojít i v místě odlišném od místa trvalého bydliště (např. na chalupě či v místě faktického bydliště, popř. může být doručováno do poštovní schránky nebo přímo na poštu – *poste restante*). Daní za volnost výběru adresy místa dodání zásilky či poukázané částky je existence rizika, že se zásilka či poukázaná částka dostane – i při zachování postupu souladného s poštovními podmínkami – do rukou jiného příjemce, než komu byla určena. Riziko je sníženo tím, že kromě shody jména a příjmení je třeba předložit také příslušný výplatní doklad. Je na odesílateli, aby toto riziko eliminoval tak, že adresáta označí i jiným identifikátorem než jménem a příjmením. Pokud se přesto stane, že zásilku přijme osoba, jíž nebyla určena, lze ke sjednání nápravy využít prostředků občanského či trestního práva. Jak se zásilka vložená do poštovní schránky v Českých Budějovicích dostala do držení osoby z Prahy, jíž byla vyplacena poukázaná částka, není zřejmé.

III. Obsah vyjádření žalovaného a dupliky stěžovatele

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkazuje na své vyjádření k žalobě a na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Se závěry napadeného rozsudku se ztotožňuje. Již ze samotné skutečnosti, že stěžovatel vyplatil poukázanou peněžní částku paní M. V., nar. X, dříve bytem v P. a s trvalým bydlištěm v T., tj. osobě zcela odlišné od adresátky paní M. V., nar. X, bytem v Č. B., je dle žalovaného zřejmé, že poukázaná peněžní částka nebyla vyplacena fyzické osobě, která „*prokáže, že je adresátem*“. Osoba odlišná od adresáta tuto skutečnost logicky nikdy nijak prokázat nemůže. Žalovaný dodává, že nikdy netvrdil, že by nebylo možné vyplácet adresátovi určené peněžní částky i na základě poukazů adresovaných jinam než na adresu jeho trvalého bydliště. Poukázanou peněžní částku je nicméně možné vyplatit jen tomu, kdo prokáže, že je adresátem. Neprokáže-li to žadatel dostatečně, pak je nerozhodné, že má stejné jméno a příjmení jako adresát. Pokud stěžovatel přeci jen částku vyplatil někomu, kdo neprokázal, že je adresátem, pak naplnil skutkovou podstatu správního deliktu a jeho argumentace je účelová.

[9] Stěžovatel v replice vyjadřuje názor, že žalovaný nesprávně interpretuje pojem adresát. Tím je dle § 2 písm. e) zákona o poštovních službách osoba, která je na poštovní zásilce nebo v dokladu o poštovním poukazu (na poštovní poukázce) jako adresát

odesílatelem označena. Adresát je podle poštovních podmínek označen jménem a příjmením, případně dalším identifikátorem. V souzené věci byla adresátem M. V. (bez dalšího identifikátoru). Při splnění ostatních předpokladů pro výplatu (dle poštovních podmínek) bylo možné peněžní částku vyplatit kterékoli osobě tohoto jména, neboť kterákoli osoba jménem M. V. byla s to prokázat, že je adresátem. Až zpětně je na základě podkladů shromážděných ve správním řízení známo, že úmyslem odesílatele poukázané peněžní částky bylo vyplatit ji M. V., narozené roku X. V době poskytování poštovní služby však tento úmysl stěžovateli nebyl a nemohl být znám. Za nesoulad výsledku správně poskytnuté poštovní služby s původním, navenek nedostatečně vyjádřeným úmyslem odesílatele nenese stěžovatel žádnou odpovědnost, neboť je vázán pouze vůli odesílatele projevenou při uzavírání poštovní smlouvy uvedením adresáta na dokladu o poštovním poukazu. Nadto není zřejmé, jakým způsobem by měl adresát identifikovaný odesílatelem pouze jménem a příjmením prokazovat, že je skutečně osobou, které odesílatel zamýšlel poukázanou peněžní částku odeslat.

IV. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a za stěžovatele v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. jedná jeho zaměstnanec, který má požadované vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

[11] Důvodnost kasační stížnosti vážil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Stěžovatel jako držitel poštovní licence (podle § 21 a násl. zákona o poštovních službách) poskytoval službu dodání peněžní částky poštovním poukazem, tedy tzv. základní službu podle § 3 odst. 1 písm. c) téhož zákona. Poskytování poštovních služeb ve smyslu zákona o poštovních službách je postaveno na smluvním základě, neboť poštovní služba je definována jako „*činnost prováděná podle poštovní smlouvy a za podmínek stanovených tímto zákonem*“ (§ 1 odst. 2 zákona o poštovních službách). K uzavření poštovní smlouvy zpravidla dochází zjednodušeným právním jednáním – podáním na poště (u poštovních zásilek vhazovaných do poštovních schránek k uzavření může dojít dokonce bez přímého kontaktu mezi oběma stranami právního vztahu), a proto se způsob uzavření smlouvy i obsah právního vztahu vzniklého na jejím základě v obecných rysech řídí zákonem o poštovních službách a v podrobnostech poštovními podmínkami, jež mají být přístupny v každé provozovně poskytovatele poštovních služeb a rovněž způsobem umožňujícím dálkový přístup (viz zejména § 4 a § 6 zákona o poštovních službách a důvodovou zprávu k těmto ustanovením).

[13] Podle § 2 písm. e) zákona o poštovních službách je adresátem „*osoba, která je na poštovní zásilce nebo v dokladu o poštovním poukazu jako adresát odesílatelem označena*“. Podle čl. 52 odst. 2 písm. a) poštovních podmínek má být adresát – fyzická osoba označen

jménem a příjmením, k nimž může být připojen další identifikátor, například datum narození. Podle čl. 64 odst. 1 písm. a) poštovních podmínek „*k prokazování jména a příjmení fyzické osoby, případně dalšího identifikátoru, např. data narození, lze použít pouze, jde-li o českého občana, občanský průkaz, řidičský průkaz vydaný v České republice nebo cestovní doklad vydaný v České republice*“. Podle čl. 66 odst. 13 písm. a) poštovních podmínek se uložená poukázaná částka vyplatí, „*je-li adresátem fyzická osoba, fyzické osobě, která způsobem podle čl. 64 odst. 1 prokáže, že je adresátem, a která převzetí poukázané peněžní částky potvrdí svým podpisem*“. Podle čl. 66 odst. 14 poštovních podmínek „[p]*okud má být poukázaná peněžní částka vyplacena na základě výplatního dokladu, musí být výplatní doklad při výplatě odevzdán podniku*“.

[14] Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že odesílatel Allianz pojišťovna, a. s., poukázal prostřednictvím poštovního poukazu adresátce M. V. peněžní částku ve výši 5670 Kč. Na poštovním poukazu bylo v kolonce adresát uvedeno pouze: „*V. M., P. t. 2069/45, 37004 Č. B.*“. K doručení tohoto poukazu došlo dne 7. 11. 2014. Stěžovatel ve správním řízení tvrdil, že poštovní poukaz (který současně sloužil jako výplatní doklad a nahrazoval výzvu) byl doručen do označené domovní schránky na uvedenou adresu v Č. B. Pravdivost jeho tvrzení nebyla ve správním řízení ověřována. Nesporné je v souzené věci to, že poštovní poukaz k výplatě předložila dne 12. 11. 2014 na poště v Rudné osoba, která se prokázala občanským průkazem č. X vydaným na jméno M. V., načež jí byla poukázaná částka vyplacena. Paní M. V., bytem v Č. B., později reklamovala poskytnutí poštovní služby a tvrdila, že jí poštovní poukaz nebyl doručen a nebyla jí vyplacena poukázaná peněžní částka. Protože její reklamaci nebylo vyhověno, obrátila se M. V. z Č. B. na žalovaného, načež správní orgán prvního stupně zahájil správní řízení o správním deliktu stěžovatele a vydal rozhodnutí, které bylo potvrzeno napadeným rozhodnutím (s tím, že byla změněna formulace prvního výroku).

[15] Správní orgány i městský soud založily svá rozhodnutí na tom, že stěžovatel nevyplatil poukázanou peněžní částku v souladu s poštovní smlouvou dle poštovních podmínek, a tedy porušil § 7 odst. 1 zákona o poštovních službách, podle něhož „(...) *provozovatel může s poštovní zásilkou nebo poukázanou peněžní částkou zacházet jen v nezbytné míře a jen takovým způsobem, který je součástí poskytování poštovní služby*“. Dle názoru správního orgánu prvního stupně může adresát předložit poštovní poukaz k výplatě u kterékoli pošty v České republice a použije-li občanský průkaz, musí se jeho jméno i adresa shodovat s adresou uvedenou v poštovním poukazu. Vyplatil-li tedy stěžovatel peněžní částku určenou pro paní M. V., občanský průkaz č. X, bytem P. t. 2069/45, Č. B., paní M. V., občanský průkaz č. X, bytem P. 1954/28, P., dopustil se správního deliktu, neboť ji vyplatil neoprávněné osobě. Žalovaný (resp. předseda jeho Rady) se s tímto odůvodněním ztotožnil. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že za adresáta považoval paní M. V., bytem P. t. 2069/45, 370 04 Č. B. Jiná osoba nemohla prokázat, že je adresátem. Pokud stěžovatel přesto jiné osobě peněžitou částku vyplatil, nedodržel svou povinnost dle § 7 odst. 1 zákona o poštovních službách. Městský soud tyto závěry aproboval a dodal, že adresátem byla M. V., narozená roku X, tedy osoba odlišná od M. V., narozené roku X, jíž byla částka vyplacena.

[16] Před vlastním posouzením důvodnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud připomíná, že správním deliktem je protiprávní jednání, jehož znaky jsou stanoveny

zákonem. Správní orgán pak za něj ukládá zákonem stanovený trest. Jedná se o protiprávní jednání bez ohledu na zavinění, zpravidla výslovně označené zákonem jako správní delikt. Pro trestnost správních deliktů platí obdobné principy a pravidla jako pro trestnost trestných činů. Aby mohlo být určité jednání trestné, je nezbytné, aby po formální stránce vykazovaly znaky skutkové podstaty správního deliktu (aby bylo v rozporu s právem). Kromě toho musí být naplněna také materiální stránka deliktu, jednání tedy musí vykazovat určitou míru společenské nebezpečnosti ve vztahu k porušení povinnosti (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007 – 135, publ. pod č. 1338/2007 Sb. NSS, dostupný z www.nssoud.cz).

[17] Správní orgány i městský soud dospěly k závěru, že stěžovatel svým jednáním naplnil skutkovou podstatu správního deliktu podle § 37a odst. 2 písm. e) zákona o poštovních službách spočívajícího v porušení povinnosti dle § 7 odst. 1 téhož zákona, a tedy že s poukázanou peněžní částkou zacházel v rozporu se svými smluvními povinnostmi. Tento názor je podle Nejvyššího správního soudu nesprávný.

[18] Pro souzenou věc je podstatné, že odesílatel použil k identifikaci adresáta pouze jméno a příjmení („*V. M.*“) a jiné, další identifikační údaje neuvedl. Že odesílatel neidentifikoval adresáta i pomocí jiných údajů, přitom nebylo v rozporu se zákonem o poštovních službách, který tuto otázku s výjimkou definice adresáta dle výše citovaného § 2 písm. e) neupravuje, ani v rozporu s poštovními podmínkami, podle nichž musí být adresát označen jménem a příjmením [připojení dalších identifikátorů je volitelné – viz čl. 52 odst. 2 písm. a) poštovních podmínek]. Postup stěžovatele, který při výplatě poukázané částky pokládal za dostatečné, že fyzická osoba, jež předložila výplatní doklad (poštovní poukaz), prokázala, že je adresátem tím, že se jméno a příjmení na jejím občanském průkazu shodovalo se jménem a příjmením adresáta na poštovním poukazu, pak byl plně v souladu s výše citovaným čl. 66 odst. 13 písm. a) a čl. 66 odst. 14 ve spojení s čl. 64 odst. 1 písm. a) poštovních podmínek. Stěžovatel tudíž při poskytování služby postupoval v souladu s poštovní smlouvou dle poštovních podmínek.

[19] Vytýkaly-li správní orgány stěžovateli, že netrval na souladu dodací adresy (tj. „*P. t. 2069/45, 37004 Č. B.*“) s adresou trvalého pobytu fyzické osoby, jež požadovala vyplacení poukázané peněžní částky, dle občanského průkazu, pak šlo o požadavek, který neměl oporu v poštovních podmínkách. Místo dodání není identifikátorem adresáta (na rozdíl od roku narození či trvalého bydliště), neboť nejde o údaj, na jehož základě by bylo možné adresáta přímo či nepřímo určit. Místo dodání zásilky může být (a často je) odlišné od místa trvalého bydliště adresáta, jelikož fyzické osoby mnohdy nežijí v místě svého trvalého bydliště, nechávají si zásilky doručovat do místa zaměstnání či podnikání, na cílovou poštu (*poste restante*) apod. Z označení adresáta na poštovním poukazu v souzené věci není patrné, že by místo dodání mělo současně být také trvalým bydlištěm adresáta a jeho identifikátorem, a tak stěžovateli nelze vytýkat, že je za identifikátor nepovažoval a na jeho souladu s údajem na občanském průkazu netrval.

[20] Správní orgány a městský soud spatřovaly pochybení stěžovatele dále v tom, že poukázanou peněžní částku vyplatil osobě, jejíž datum narození a číslo občanského průkazu se neshodovalo s datem narozením a číslem občanského průkazu osoby, jíž byla částka určena. Tento jejich závěr však postrádá opodstatnění, neboť není

vůbec zřejmé, jak stěžovateli měly být tyto dva údaje o adresátovi známy, když na poštovním poukazu uvedeny nebyly. Správní orgány a městský soud tak dávají stěžovateli za vinu, že nekontroloval soulad údajů, které v rozhodné době neznal a znát nemusel.

[21] Lze uzavřít, že povinností stěžovatele dle zákona o poštovních službách a poštovních podmínek bylo zkontrolovat, že osoba, jež se dostavila na pobočku pro poukázanou peněžní částku, disponovala příslušným poštovním poukazem a pomocí občanského průkazu, řidičského průkazu či cestovního dokladu prokázala, že se její identifikační údaje shodují s identifikačními údaji adresáta na poštovním poukazu. V daném případě identifikátorem bylo pouze jméno a příjmení. Že stěžovatel tyto své povinnosti nesplnil, nebylo ve správním ani soudním řízení prokázáno. Jelikož správní orgány dovodily, že stěžovatel nenakládal s poukázanou částkou dohodnutým způsobem, ačkoliv jeho postup byl v souladu s poštovní smlouvou (poštovními podmínkami) a zákonem o poštovních službách, vytýkaly mu nesplnění něčeho, k čemu jako provozovatel poštovních služeb nebyl povinen. Nesplnění neexistujících povinností nemůže být v rozporu s právem a v žádném případě nemůže vést k naplnění formálních znaků skutkové podstaty správního deliktu. Vydaná správní rozhodnutí proto jsou nezákonná. Že nebyl popsaným jednáním spáchán správní delikt, ovšem neznamená, že stěžovatel nemůže nést v důsledku vyplacení peněžní částky neoprávněné osobě odpovědnost soukromoprávní, k jejímuž posouzení jsou však povolány obecné (civilní) soudy, a nikoli soudy správní.

[22] Právní názor městského soudu, který dal zapravdu správním orgánům v tom, že stěžovatel svým jednáním naplnil skutkovou podstatu správního deliktu, nemůže obstát a napadený rozsudek je nutno zrušit z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Současně je namístě zrušit i obě správní rozhodnutí (přestože to stěžovatel ve své kasační stížnosti nenavrhoval), neboť tak na základě žaloby měl učinit již městský soud.

[23] Nad rámec nutného odůvodnění Nejvyšší správní soud dodává, že za normálních okolností jistě postačuje, pokud je poštovní poukaz doručen adresátovi do místa dodání a pokud je před vyplacením poukázané částky zkontrolováno, že osoba požadující výplatu má poštovní poukaz v držení a současně se její jméno a příjmení shodují se jménem a příjmením adresáta. Situace, jaká nastala v souzené věci, kdy poštovní poukaz byl doručen adresátovi do poštovní schránky v Českých Budějovicích, ale o pět dnů později se jeho výplaty dožadovala osoba z Prahy se stejným jménem a příjmením, je velmi nestandardní a vzbuzuje řadu nezodpovězených otázek. Pochybení stěžovatele by bylo možno konstatovat, pokud by poštovní poukaz nedoručil M. V. do místa dodání v Č. B., ale namísto toho by jej doručil jiné M. V. do P., nebo pokud by se při kontrole údajů před výplatou spokojil s tím, že jméno a příjmení na občanském průkazu se shoduje se jménem a příjmením adresáta na poštovním poukazu, ačkoliv osobou žádající o výplatu by nebyla žena, a tedy by bylo zcela bez pochyb zřejmé, že nemůže být adresátem apod. Žádná pochybení tohoto typu však stěžovateli vytýkána nebyla ani nebylo nijak vyvraceno jeho tvrzení, že poštovní poukaz byl doručen M. V. do určeného místa dodání.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[24] Nejvyšší správní soud dospěl ze shora uvedených důvodů k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto napadený rozsudek v celém rozsahu zrušil (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.). Protože již v řízení před městským soudem byly dány důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že za použití § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. současně zrušil i je a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 3 a 4 s. ř. s.). V něm bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu.

[25] Nejvyšší správní soud je posledním soudem, který o věci rozhodl, a proto musí určit náhradu nákladů celého soudního řízení. Stěžovatel se žalobou domáhal zrušení obou správních rozhodnutí, čehož dosáhl, a tudíž měl ve věci plný úspěch a má právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). V řízení před správními soudy stěžovatel učinil celkem tři úkony (podání žaloby, kasační stížnosti a repliky), avšak nebyl zastoupen advokátem. Nejvyšší správní soud mu proto s ohledem na závěry svého rozsudku ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 As 135/2015 – 79, publ. pod č. 3344/2016 Sb. NSS, přiznal pouze právo na náhradu nákladů prokazatelně vynaložených na soudní poplatky ve výši 8000 Kč (3000 Kč za žalobu a 5000 Kč za kasační stížnost), a nikoli také náhradu nákladů řízení stanovenou paušální částkou za každý úkon podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. Částku ve výši 8000 Kč je žalovaný povinen zaplatit stěžovateli v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. srpna 2017

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu